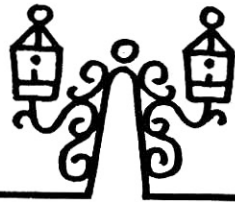

Heimous- Panu henkeä

Sanovat, että tekevälle sattuu, mutta saattaa sitä sattua, vaikka ei sen kummempaa tee kuin että kuljeskelee ja matkustelee!

Torkuin hyvän puolisen jälkeen Leipzigin pikajunassa, johon olin noussut Lutherstadt Wittenbergin pieneltä ikivanhalta asemalta. Rouva matkatoverini, jolle onneksi olin puhunut Berliinistä, herätti ystävällisesti rupeamalla puhumaan lentokentästä ja Berliinistä. Aurinko pilkisteli pilvien lomasta tasangon yläpuolella. Luulin, että oli kysymys jostakin näkemisenarvoisesta, kunnes tajusin, että jos aioin Berliiniin, niin . . . Kiireesti alas! Ja yhä alemmas näyttivät ihmiset kävelevän, joten sinne vain. Huomasin joutuneeni pitkään tiiliseinäiseen käytävään, jonka toiseen päähän katseeni ei kunnolla yltänyt. Ihmisiä, kansaa kaikkialta maailmasta, paikoin tungokseen asti. Kello kävi seitsemätoista.

Rohkaistuin yrittämään puhelimenkäyttöä, sillä minulla oli yhden suomalaisen kollegan numero. Ystävälli-

nen ohikulkija rouva neuvoi, jolloin minulle selvisi, että olin sen entisen muurista itäpuolella. Sain läntisen suuntanumerosi, mutta samalla tiedon, että on sattumanvaraista päästä puhelimella Brandenburger Tor'in toiselle puolelle. Minulle ei sattunut.

Joku neuvoi sitten "ylös", ja olinhan jo sen ison I:n (Information) nähnytkin. Iherra ei ottanut (onneksi) taxipuhettani tosissaan, vaan neuvoi S-Bahnelle ja S-junaan, antoi pienoiskartan ja merkitsi siihen asemamme ja pääteasemani: Alexanderplatz. Vaikutti tutulta!

Minä S-junaan, jonka hinta on 30 Saksan penniä. Siihen kelpaavat vielä ent. DDR:n Pfenningit, mutta ent. muurin toisella puolella ne kelpaavat enää numismaatikoille. (Taitaa kyllä olla inflatio.) Laskin, että mairinnoususasemani oli lähdön jälkeen 13. Se vahvasti uskoani, sillä 13 oli seurannut minua Leipziginista Wittenbergiin ja siis . . .

Matkaan kului aikaa lähes tunti.

Perillä tunsin päälle pok-

sahtaneen pimeyden keskellä heti ent. Itä-Berliinin uljaan tunnuskuvan, pilviä hipovan TV-tornin, joka valkeana hohti tummaa taivasta vasten. Siinä olin pyörinyt 13 kk ja 3 päivää aikaisemmin. Alkoi tapahtua.

Neuvottuna kulkemaan — huonetta kun hain — ko. Platzin yli pysäytin joutuisan ohitseni rientävän daamin ja yritin kysyä neuvoa, mihin hän heti, ettei tunne kaupunkia. Lauseeni päättyi kuitenkin siihen "Information", jolloin hän vinkkasi mukaansa. Olimmekin sen Ison I:n edessä. Tuntematon avasi oven ja tuli itse perässä. Hetken päästä huomasin, että seisomme molemmat palvelutiskin luona, hän palvelevan herrasmiehen, minä nuoren rouvan puhuteltavana. Kuulin, että se toinenkin oli huonetta vailla.

Hetken kuluttua näytti syntyneen sellainen käsitys, että olimme matkatoveruksia, jolloin sanoin mahdollisimman kohteliaasti, että valitettavasti meillä ei ollut mitään tekemistä toistemme kanssa. Sanoin tietysti saksaksi. Rouva virkailija kysyi, olenko unkarilainen. Sanoin olevani Suomesta ja ihmettelin ääneen, mistä hän saattoi olettaa minut unkarilaiseksi. Puheeni rytmi oli kuulemma samanlainen kuin unkarilaisilla!

Silloin se saattajani tuntematon rouva sanoi olevansa unkarilainen, ja hymyi ystävällisesti, johon minä riemastuneena, että mehän olemekin sitten melkein sukulaisia, mitä Tuntematon ei tietenkään kieltänyt. Samalla virkailijoille annettiin hieman suomalais-ugrilaista taskutietoa.

"liläiset" ahkeroivat ja soittivat ja neuvottelivat keskenään, ja neuvottelivat keskenään, ja hetken kuluttua selvisi, että kumpikin asiakas oli saanut huoneen kotimajoituksen, yksityisasuntoon. Helpotti! Kun sain paperin ja osoitteen, kuulin, että meidät oli majoitettu samaan yksityisasuntoon.

Lukijan ei kuitenkaan pidä vielä nuolaista, sillä vaikka Panulla olikin "kolmentoista" tuuri niin . . .

Tuntematon punertavatukkainen sanoi ystävällisesti, että hän on autolla ja ottaa minut mukaansa. "Reseptio-nin" vieressä siellä Alexanderplatzilla on suurikokoinen itäisen Berliinin pienoismalli meitä turisteja varten. Herra informaattori näytti karttakepillä, mitä tietä oli ajettava. Ja niin meitä vietiin!

Hetken kuluttua olimme 10-kerroksisen talon edessä ja summeria soitettuamme hississä ja sitten rouva Sibelin ovella. Ystävällinen ikärouva tivotti saksalaisen

kohteliaasti meidät tervetulleiksi. Kävimme onnellisen uupuneina taloksi. Lukija kuitenkin arvasi väärin. Kumpikin sai oman huoneensa. Minulle tuli kyllä parisänky ikään kuin merkiksi siitä, että olisi passannut Panuttarenkin olla reissulla mukana.

Esittäydymme lopultakin kortteja vaihtaen. Unkaritar on kyllä unkaritar, mutta asuu ja työskentelee Wienissä. Opiskellut musiikkia, soittaa viulua, laulanut kuorossa ja käynyt sen mukana Suomesakin. Kaikkialla muuallakin. Matkustaa nimittä in tunnetun itävaltalaisen musiikki kustantamon asioissa. Tämä kaikki selvisi sitten myöhemmin, kun hän pääsi tarjoamaan minulle iltapalan ja minä sain tarjota hänelle aamupalan, sen jälkeen kun hän ensin oli ajanut Unterdenden Lindeniä läntisen Berliinin sydämeen ja ottanut taasen suomalaisen kulkijan kyytiinsä.

Voitte arvata, että siinä puhuttiin unkarit, suomet, saksat ja vähän muutakin!

Tätä majoittajaa, rouva Eva Sibelliä, suosittelen, hän ansaitsee sen. Vastikään leskeksi jäänyt 11 lapsen äiti, entinen talonemäntä, "maalta", niin kuin hän sanoi. Erinomaisen majoituksen hinta oli 30 DM. Laskekaa kurssin mukaan! Osoitteen saa minulta.